VULL SER UN IL·LÚS

«Estic convençut que és la darrera oportunitat que tenim els catalans de tenir un país nou, millor i més preparat per als reptes de futur»

JOSEP CAMPMAJÓ

l'amic del que us parlava la setmana passada sempre em diu que no ens hem de refiar dels polítics, especialment dels que han fet de la política una manera fàcil de mantenir la poltrona. A la ciutat tenim un repertori extens dels professionals de la política als quals es refereix el meu col·lega. No sempre estic d'acord amb ell. Però sí que comparteixo la seva sentència que caldria fer net i que els temps exigeixen noves cares, molt més ben preparades acadèmicament, sense aspiracions de jubilar-se treballant per un partit en càrrecs públics, a ?menys que fossin molt i molt bons en la seva feina. Com passa a la vida real, vaja. En el que no ens posarem d'acord amb el meu amic és amb la independència de Catalunya. Ell creu que és una ensarronada per mantenir les cadires dels de sempre i jo estic convençut que és la darrera oportunitat que tenim els catalans de tenir un país nou, millor i més preparat per als reptes de futur, que vetlli per les garanties socials i la dignitat de les persones. D'acord, semblo un il·lús. Ho admeto. Especialment després de veure diumenge com al costat del president Puigdemont, volent sortir sempre a la foto, s'arraïmaven convergents independentistes, dels que han estat anys picant pedra, amb convergents dels que són independentistes depenent dels aires que bufen dins del partit i de quin sigui el periodista que els entrevista, tot i ser consellers de Cultura; o exfederalistes d'esquerres que a canvi d'una cadira a la Diputació de Barcelona o un càrrec gestor al sistema sanitari de la Generalitat són capaces fins i tot de posar-se la samarreta blanca de la Diada i fer ballar la cartolina amb forma d'ou ferrat per sobre el cap.
El cert és que mentre el ministre Margallo segueixi fent imbecil·litats i la ciutadania segueixi essent qui empeny els polítics a manifestar-se tenim esperança. Però, o fem un país nou on no càpiguen els caçadors professionals de la poltrona, on treballar pel país sigui posar primer les persones, o canvio d'amic. I voldria no haver d'escollir.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/09/13/vull-illus/803948.html?utm_source=rss